

[Henry Christensen.]

om at sikre forskellige grønlandske interesser, også for, om vi gennem danske foranstaltninger bidrager til at skabe vanskeligheder for opretholdelsen af en vigtig fuglebestand osv. Jeg forstår godt, at det er synspunkter og argumenter, som det kan være rimeligt at drøfte, og dem er vi også interesseret i at drøfte og at tage hensyn til. Regeringen ved, at man i Danmark kunne have taget disse forhold op til en drøftelse med en positiv indstilling, men jeg finder ikke, at alle disse forhold kan være bestemende for, hvilke indrømmelser eller hvilken total opgivelse i en given situation Danmarks regering skal foretage over for eksempelvis den amerikanske regering.

Da statsministeren argumenterede for sit standpunkt, så hørte vi — og det er jo godt at få nyt fra aktualitetsafdelingen — at statsministeren havde fået en indberetning og oplæste nogle forfærdende anklager, der var blevet rettet af den canadiske fiskeriminister og andre steder fra mod danske fiskere og Danmarks optræden, og statsministeren argumenterede, som om det var en begrundelse for den beslutning, regeringen havde taget, at der fandtes en sådan kritik og sådanne anklager mod Danmark. Det, som er spørgsmålet, og det besvarede statsministeren ikke, er, om man har antydning af ret i disse anklager, om disse anklager mod danske fiskere overhovedet har nogen som helst begrundelse. Jeg synes, at når de oven i købet af landets statsminister er bragt frem fra folketingets talerstol, så skylder man både tinget og danske fiskere at give et klart svar på, om der i disse voldsomme anklager — og det er der efter min opfattelse ikke — overhovedet er antydning af ret og rimelighed, og hvis der ikke er det, vil jeg henstille til enten statsministeren eller fiskeriministeren at tage meget klar afstand fra dem. Vi bliver anklaget og kan blive anklaget for forfærdelige mange ting, men hvis det er uberettiget, bør det ikke være et argument for et standpunkt, som vi måske af andre grunde kan være kedede af at indtage.

Vi fik også at vide af statsministeren, at der i den tidligere regering skulle have været medlemmer af venstre, oven i købet fremtrædende regeringsmedlemmer — venstre

havde nu kun fremtrædende regeringsmedlemmer — der var gået ind for det standpunkt at træffe en aftale af tilsvarende indhold som den, regeringen nu har truffet; jeg forstod, at det skulle der også have været radikale ministre der gjorde. Jeg ved ikke, hvor statsministeren har det fra; jeg kan bare blankt dementere det.

Den tidligere regering har naturligvis også deltaget i de vanskelige forhandlinger, som folketinget ved, omkring disse ting og også være indstillet på, at det var nødvendigt at acceptere aftaler og begrænsninger, sådan som vi har gjort det, men ikke været indstillet på at acceptere et totalforbud.

Spørgsmålet er også, i hvilket omfang der er lovgrundlag for at træffe en sådan aftale. Vi ved, at i den lov fra 1971, som fiskeriministeren henviste til, er der bestemmelser, der bemyndiger regeringen til at træffe aftaler om forskellige ting, og det relevante her er vel spørgsmålet om at træffe aftaler om begrænsning. Men både hvis man tager denne tekst i dens ordlyd, og hvis man ser på de kommentarer, hvoraf den er ledsaget — for øvrigt af to tidligere fiskeriministre, den ene i funktion på det pågældende tidspunkt — så er det meget svært at se, at der er et grundlag for regeringen i den pågældende lovtæst for at have truffet en aftale af så vidtgående indhold, som tilfældet er.

Det er naturligvis et vanskeligt spørgsmål både juridisk og statsretligt. Politisk tror jeg det ligger sådan, at de, der har beskæftiget sig hermed, ikke havde nogen forestilling om, at dermed havde man bemyndiget den danske regering til at acceptere et totalforbud, og det synes jeg derfor nok trænger til at blive nærmere undersøgt og nærmere vurderet.

Man må spørge: hvad er det for afgørende interesser, der kan føre til, at den danske regering alligevel går så langt, som tilfældet er? Der kan være videnskabelige hensyn, men statsministeren erkendte jo selv, at her var materialet usikkert — meget usikkert forstår jeg — og det, man her måtte have forlangt, var vel, at for at gå så langt som at forbyde enhver adgang for syddanske fiskere, bornholmske fiskere, måtte man have haft en stærkere videnskabelig undersøgelse og søgt at etablere et fælles arbejde herom. Jeg må altså sige, at det er svært for mig at